

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 13.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) Απόρριψις τῆς ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1835 περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Λουκᾶ Μπουγιουκλῆ. — 2) Ἀναίρεσις τῆς ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀρ. 31 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν. — 3) Απόρριψις τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Δημητρίου Μουρούζη. — 4) Ἀναίρεσις τῆς ἀπὸ 19 Νοεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 170 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.

(Ἀπόφ. ποιν. ρκβ'). (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 175).

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Παΐκου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 1 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Λουκᾶς Μπουγιουκλῆς ἐκ Σπετσῶν, κατηγορηθεὶς, ὅτι κατὰ τὴν 21 Ἰανουαρίου 1835 ἐφόρευεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν Ἀνέξαν Καχούμη, καὶ ὅτι περὶ τῶν Δεκεμβρίων τοῦ 1834 ἔπραξε κλοπὴν ὑπερβαίνουσαν τὰς 400 δραχ. κατεδικάσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 74 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, εἰς 15 ἐτῶν δεσμῶν, ὡς ἐνοχοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνέδρων ἐξή- ἀναίρεσεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνέδρων ἐξή- τησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τοῦ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως ἀναφερομένου λόγου.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, καὶ τὸν εἰσαγγελέα γνωμοδοτήσαντα νὰ ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν τοῦ ἀνααιρεσίοντος δυνάμει τοῦ 492 άρθρου τῆς ποιν. δικονομίας, διότι κλητευθεὶς κατὰ τὸν νόμον δὲν ἐνεφανίσθη οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε διὰ πληρ- εξουσίου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Λουκᾶς Μπουγιουκλῆς ἐκ Σπετσῶν ζήτησας διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1835 ἐγγράφου του τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 74 ἀποφ. τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, δι' ἧς κατεδικάσθη εἰς δεσμῶν 15 ἐτῶν καὶ κλητευθεὶς κατὰ τὴν τάξιν ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ ἀρείῳ πάγῳ εἰσαγγελέως, ὡς γίνεται φανερὸν ἀπὸ τὸ ἐπιδοτήριον τῆς κλήσεως, χρονολογούμενον τῇ 27 Ἰανουαρίου 1836 καὶ ὑπογεγραμ- μένον παρὰ τοῦ κλητῆρος τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Νκυ-

πλίου πρωτοδικῶν, δὲν ἐνεφανίσθη μολοντοῦτο μέχρι τῆς σήμερον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 492 άρθρου τῆς ποιν. δικον. ἐὰν ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν, ἢ ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ, δὲν ἐμφανίσθῃ, τὸ δικαστήριον, ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελέα ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1835 ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Λουκᾶ Μπουγιουκλῆ, ἣτις ἔγνω κατὰ τὴν ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1835 καὶ ὑπ' ἀριθ. 74/1 ἀπόφ. τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Μαρτίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 4 Μαρτίου 1837.

(Ἀπόφ. ποιν. ρκγ'). (Ἀριθ. πρωτοκ. 175).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελά καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 11 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Ἀνδρῆκος Παπαριγγόπουλος ἐκ Π. Πατρῶν, στρατιωτικὸς, ὁ Πανάγος Πανουριᾶς, ἐκ Καλαβρυτῶν, ὑπὴρ- τῆς, ὁ Κωνστ. Δημητρίου, (ἢ Ἰωάννης Θεοχάρου) ἐκ Τρικκάλων, στρατιωτικὸς, ὁ Δρόσος Πετρονικόλας ἐξ ἀμπελακίων στρατιωτικὸς, ὁ Χρῆστος Γιόπουλος ἐκ Χα- νίων, στρατιωτικὸς, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Κακουργιοδικῶν ἐπὶ ληστεία. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρ- κων, κατεδίκασε τοὺς κατηγορηθέντας εἰς 10 ἐτῶν δε-

σμά δυνάμει τοῦ 366 ἄρθρου §. 5 τοῦ ποιν. νόμου ὡς ἐνό-
 χους ληστείας, πραχθείσης κατὰ τὴν 28 Ἀπριλίου 1836
 εἰς τὴν θέσιν Ἀναθεμάτισμα, ἐνόπλιος καὶ ἐν συνοδίᾳ
 πολλῶν, τῆς ἀποφ. ταύτης τῶν συνέδρων ὑπ' ἀριθ. 11
 καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 30 προδικαστικῆς αὐτῶν, ἀφορώσης
 τὴν θέσιν τοῦ ζητήματος, ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες
 τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους, 1. Ὅτι τὸ δικαστήριον
 τῶν συνέδρων ἀπεφάσισε περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους
 τῆς κατηγορίας, καθότι εἰς τὰ παρὰ τοῦ προέδρου τεθέν-
 τα ζητήματα, ἐκτίθεται ἐὰν οἱ κατηγορούμενοι ἐπραξάν
 ληστείαν, χωρὶς νὰ διακρίνεται ποῖα εἶναι τὰ περιστα-
 τικά, τὰ ὁποῖα ἐνούμενα χαρακτηρίζουν ὅτι ἐνῶ εἰς τὴν
 κατηγορίαν ἀναφέρεται ὡς θέσις, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται
 ὅτι ἐπράχθη ἡ ληστεία, ἡ λέξις ἀνάθεμα, καὶ ἐνῶ τὴν
 αὐτὴν λέξιν μετεχειρίσθη καὶ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων
 εἰς τὰ παρ' αὐτοῦ τεθέντα ζητήματα, τὸ δικαστήριον
 τῶν συνέδρων δι' ἀποφάσεως διέταξε νὰ ἀλλαγῆ ἡ δα-
 ληφθεῖσα λέξις, καὶ ἀντ' αὐτῆς νὰ τεθῆ ἀναθεμάτισμα,
 ἐνῶ ὑπάρχει μεγίστη διφορὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων
 λέξεων, καθότι ἡ μὲν λέξις ἀνάθεμα, εἶναι ὄνομα χωρίου,
 ἡ δὲ λέξις ἀναθεμάτισμα εἶναι ὄνομα θέσεώς τινος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μα-
 νούση, τὸν δικηγόρον Μ. Ρενιέρην ἐξ ἐπαγγέλματος διω-
 ρισθέντα συνήγορον τῶν ἀναιρεσιόντων, ἀπόντων, προσ-
 θέσαντα τοὺς ἐξῆς λόγους, 1. Ὅτι οὐτε ἐκ τῶν πρακτι-
 κῶν, οὐτε ἐκ τῆς ἀποφάσεως βεβαιῶνται ὅτι ἡ συνεδρία-
 σις ἐγένεε δημοσίως, καὶ 2. Ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐξ-
 ετάθησαν χωριστὰ μὴ παρόντος τοῦ ἐνός εἰς τὴν ἐξε-
 τασίν τοῦ ἄλλου.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ἐκ τῶν ἄρθρων 354, 385, 386, 432 τῆς
 ποιν. δικονομ. γίνεται φανερόν, ὅτι ἡ ἀδιάκοπος παρου-
 σία τοῦ κατηγορουμένου ἢ τῶν κατηγορουμένων κατὰ
 τὴν διάρκειαν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, θεω-
 ρεῖται παρὰ τοῦ νομοθέτου ὡς ἀρχὴ ἀχώριστος ἀπὸ τὴν
 δημοσιότητα, καὶ ἀναπόφευκτος πρὸς τὴν τελείαν ὑπερ-
 ἄσπισιν, ἥτις ἤθελε περιορισθῆ ὡς πρὸς τὰς ἐν ἀπουσίᾳ
 τοῦ κατηγορουμένου γενομένας ἐξετάσεις ἢ ἄλλας πρά-
 ξεις τοῦ δικαστηρίου, πρὸς τούτοις δὲ εἰς τὸ ἄρθρον 78
 τῆς ποιν. δικον. ἐκφράζεται ῥητῶς ἡ ἀρχὴ, ὅτι τὸ δικα-
 στήριον δὲν δύναται ποτε νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς δικαζο-
 μένους καὶ τοὺς συνήγορους ἢ ἀντιλήπτορας αὐτῶν ἀπὸ
 τὸ ἀκροατήριον, ἡ δὲ ἐξαίρεσις τοῦ ἄρθ. 432 ἐνισχύει
 ἔτι μᾶλλον τὸν γενικὸν κανόνα τοῦ ἄρθ. 78 ὅστις κατὰ
 τὸ ἄρθ. 458 ἄρ. 8 διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως
 ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δια-
 τάσας τοὺς κατηγορουμένους νὰ ἀποχωρήσωσιν ἐκ τοῦ
 ἀκροατηρίου εἰς ἰδιαιτέρον ἐπὶ τούτου προσδιωρισμένον
 θωμάτιον, ἐξέτασεν ἕκαστον αὐτῶν χωριστὰ καὶ ἐν ἀ-
 πουσίᾳ τῶν λοιπῶν συγκατηγορουμένων, ἢ τινῶν ἐξ αὐ-

τῶν, ἐπομένως παρεβιάσθησαν ἤ, τε δημοσιότης τῆς δια-
 δικασίας καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 11 Δεκεμβρίου 1836
 καὶ ὑπ' ἀρ. 31 ἀπόφασιν τῶν ἐν Π Πάτρις συνέδρων,
 παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν
 ἐν Νευπλίῳ ἐφετῶν συστηθησόμενον δικαστήριον τῶν
 κακουργολογικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ δι-
 καστικά ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς
 ἔαρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παρούσα
 ἀπόφασις εἰς τὸ περιώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρε-
 θέσεως καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγ-
 γελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Μαρτίου
 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Ἀπριλίου 1837.

(Ἀπόφ. πολιτ. 96). (Ἀριθμ. πρωτοκ. 177).
 3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη
 προέδρου Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰω-
 Ἀ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση,
 καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελά
 καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυράγου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 τοῦ ἐνεστῶ-
 τος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Δ. Μουρούζη κα-
 τοίκου Ἀθηνῶν ἀναιρεσιόντος παρασταθέντός αὐτοπρο-
 σώπως, καὶ τοῦ Φ. Φεράλδην καὶ Γ. Σπανιολάκη κατοί-
 κων Ἀθηνῶν ἀναιρεσιβλήτων παρασταθέντων διὰ τοῦ
 πληρεξουσίου των Π. Νικολαΐδου δικηγόρου, τὴν ἐξῆς
 αἰτήσιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Δημῆτριος Μουρούζης ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν ἐν
 Ἀθήναις πρωτοδικῶν τὸν Φ. Φεράλδην καὶ Γ. Σπανιο-
 λάκην ἀπαιτῶν τὴν πληρωμὴν δύο χιλιάδων δραμῶν
 μετὰ τοῦ τόκου, ἐπὶ λόγῳ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν παρὰ
 συμφωνίαν διάλυσιν τῆς ἐν Νευπλίῳ συστηθείσης λέσ-
 χης, ὀνομαζομένης Ἀρμονία, καὶ κατὰ συνέπειαν προφο-
 ρικοῦ μεταξὺ αὐτῶν συμβιβασμοῦ. Πρὸς ἀπόδειξιν ἐπή-
 γαγεν εἰς τοὺς ἐναγομένους τὸν ὄρκον. Το πρωτοδικεῖον
 ἀφού προηγουμένως, δι' ἀποφάσεως ἐρήμην ἐκδοθείσης,
 παρεχώρησεν εἰς τοὺς ἐναγομένους 10 ἡμερῶν προθεσμί-
 αν πρὸς δήλωσιν ἂν δέχονται τὸν ὄρκον, ἐξέδωκε τὴν
 ὑπ' ἀριθ. 653 ἀπόφασίν του κατ' ἐρήμην, δι' ἧς κα-
 τεδίκασε τοὺς ἐναγομένους εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐναγο-
 τος. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσαν οἱ καταδικασθέν-
 τες εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον
 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 312 ἀποφάσεώς του ἤρριψε τὰς εἰ-
 ρημένους ἀποφάσεις τοῦ πρωτοδικείου καὶ τὴν γενομένην
 διαδικασίαν, διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν προσηγήθη τῆς ἀγω-
 γῆς ἢ ἀπέπειρα τοῦ συμβιβασμοῦ. Τῆς ἀποφάσεως

τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ὁ Δ. Μουρούζης τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τοῦ λόγου, 1. Ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς περὶ συμβιβασμοῦ ἀποπείρας εἶναι νὰ προλαμβάνωνται αἱ δίκαι καὶ ἂν ἡ ἔλλειψις αὐτῆς δὲν ἐκαλύπτετο ἤθελε ματαιωθῆ ὁ σκοπὸς οὗτος· 2. Ὅτι ἡ ἀπόπειρα δὲν εἶναι τύπος δημοσίας τάξεως· 3. Ὅτι καὶ κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας, ἡ ἐκ τῆς ἀποπείρας ἀκυρότης καλύπτεται· 4. Ὅτι ἀφοῦ οὔτε οἱ ἀντίδικοι ἐπρότειναν αὐτὴν εἰς τὴν πρωτόδικον δίκην, μὴ ἐμφανισθέντες, οὔτε τὸ δικαστήριον ἐξ ἐπαγγέλματος κατὰ τὸ 531 ἄρθ. ἐπρόβαλλαν αὐτὴν, ἐκαλύφθη· 5. Ὅτι κατὰ τὰ 201 καὶ 202 ἄρθρα εἶναι κανὼν ὅτι αἱ ἀκυρότητες, μὴ προτεινόμεναι καλύπτονται, καὶ ἐξαιρέσεις, ὅτι ἀκυρότητες τινες προτείνονται κατὰ πάσιν στάσιν τῆς δίκης οἱ δὲ ἀντίδικοι δὲν ἀπέδειξαν δικαίῃ ἡ ἔλλειψις τῆς ἀποπείρας ὑπάγεται εἰς τὴν ἐξαιρέσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα πληρεξούσιον τοῦ ἀναίρεσιόντος, τὸν δικηγόρον Π. Νικολαΐδην πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσιβλήτων, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 531 ἄρθ. τῆς πολ. δίκου. πρὶν γείνη ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ, δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῆ ἐνώπιον δικαστηρίου πρωτοδικῶν κυρία ἀγωγή, καὶ τῆς ἀντιβήσεως ταύτης γίνεται χρῆσις κατὰ πρότασιν τῶν δίκων ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος·

Ἐπειδὴ καὶ ἂν οἱ ἐναγόμενοι ὡς μὴ ἐμφανισθέντες ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, δὲν ἐπρότειναν τὴν ἐνοστάσιν ταύτην, δὲν ἐστερηθσαν ὅμως τοῦ δικαιώματος νὰ τὴν προτείνωσιν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, καθότι δύναται νὰ ἐπρωτείνωσιν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, καὶ εἶναι δημοσίας τάξεως, καὶ διὰ τοῦτο δὲν καλύπτεται. Ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παραδεχόμενον τὴν ἐνοστάσιν ταύτην τῶν ἐκαλεσάντων περὶ τῆς μὴ προηγεθείσης ἀποπείρας συμβιβασμοῦ, δὲν παρεβίβασεν κανένα τύπον, ἀλλὰ συνεμορφώθη ἀκριβῶς μὲ τὰς διατάξεις τῶν 531, 538 καὶ 595 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Μουρούζη, ἣτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 312 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν ἀναίρεσιόντα εἰς τὸ πρῶτον τῶν διακοσίων δραχμ. εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης, τῆς πληρωμῆς τῶν ὀπίσθιν ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντίδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Μαρτίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Μαρτίου 1837.

(Ἀπόφ. πολ. 97). (Ἀριθ. πρωτοκ. 176).

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν, Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Γ. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Α. Μελά, καὶ τοῦ γραμ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 4 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μετὰ τοῦ Παναγιώτου Μιτζοπούλου καὶ Ματθαίου Παπαδοπούλου, κατοίκων Ἄργους, ἀναίρεσιόντων, παρσταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν Π. Ἀργυροπούλου δικηγόρου καὶ τοῦ Παναγ. Τζερέρη καὶ Π. Γ. Κοῦμα κατοίκων Ἄργους, ἀναιρεσιβλήτων, παρσταθέντος τοῦ πρώτου αὐτοπροσώπως, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσως.

Εἰς διαφορὰντα μετὰ τοῦ Παναγ. Τζερέρη καὶ Παναγ. Γ. Κοῦμα ἐξ ἐνός, καὶ τοῦ Παναγ. Μιτζοπούλου καὶ Ματθαίου Παπαδοπούλου ἐξ ἑτέρου μέρους, προελθούσαν ἀπὸ ἐνοικίας τῶν κατὰ τὸ 1835 ἔτος προσόδων τῶν δῆμων Κλεωνῶν καὶ Ἁγιοσίου τῆς ἐπαρχίας Κορίνθου, ἐξεδόθη τὴν 21 Σεπτεμβρίου 1836 ἀπόφασιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου, συσταθέντος κατὰ συνέπειαν ἀποφάσεως τοῦ ἐμποροδικείου Ναυπλίας ὑπ' ἀριθ. 161. Ὁ Π. Μιτζοπούλος καὶ Μ. Παπαδόπουλος ἐζήτησαν ἀπὸ τὸ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικεῖον, δυνάμει τοῦ ἄρ. 122 ἄρ. 2 καὶ 5 τῆς πολ. δίκου. τὴν ἀκύρωσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως τῶν διαιτητῶν, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἀπεφάσισαν ὑπὲρ τῆς αἰτηθέντα. Περιγραφέντος δὲ ἐν τῷ μετὰ τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν ἀπὸ τῶν προέδρων τῶν ἐμποροδικῶν, καὶ κοινοποιηθείσης ὑπὸ τοῦ Παναγ. Τζερέρη καὶ Π. Γ. Κοῦμα ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, οἱ ἀντίδικοι αὐτῶν ἀνηνεχθέντες εἰς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν ἐζήτησαν· 1. Νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἐκτελεσὶν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, 2. Νὰ ἀκυρωθῆ καὶ νὰ ἀνακοπῆ ὁ εἰς αὐτὴν περιλαμβῆς τύπος τῆς ἐκτελέσεως, καὶ 3. Νὰ ἀκυρώσῃ ὁλοσχερῶς τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως περιήφθη παρὰ τοῦ προέδρου τῶν ἐμποροδικῶν ἀναρμοδίως ἐναντίν τοῦ 118 καὶ 119 ἄρθ. τῆς πολ. δίκου. ἢ αἴτησις αὕτη παρεπέμφθη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν εἰς ὀλόκληρον τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 963/1572 ἀποφάσεώς του ἐκήρυχθη ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἀναρμόδιον. Ἐκκαλεσθείσης δὲ ταύτης εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, διὰ ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἐσφαλμένως ἐφήρμασε τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν τὰ 51 καὶ

61 άρθ. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καταργηθέντα διὰ τῆς ἐν ἰσχύϊ, πολ. δικον. καὶ ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυροπούλου πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσιόντων Π. Μιτζοπούλου καὶ Μ. Παπαδοπούλου, τὸν ἀναιρεσιβλήτον Π. Τζερέπην, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 1100 τῆς πολ. δικον. καὶ τὸ 2 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1835 διατάγματος τοῦ περὶ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν ἢ νέα νομοθεσία, ἀκυροῦνται ὅλαι οἱ ὑπάρχοντες νόμοι καὶ ὅλα τὰ διατάγματα καὶ ἔθιμα τὰ ἀντιβαίνοντα εἰς τὴν ἰσχύουσαν δικον. ἢ δὲ ἰσχύουσα Πολ. δικον. εἰς τὸ 9 κεφάλαιον ἐκανόνισε καθ' ὅλοκληρίαν τὰ περὶ διαιτητῶν καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἄρθ. 108 διατάττει τὴν κατ' ἀνάγκην διαιτησιν εἰς ὑποθέσεις ἀφορώσας τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς, εἰς δὲ τὸ ἄρθ. 110 προβλέπει, ὅτι ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν καὶ τὴν περὶ τῆς ἐκτελέσεως ἐπισημείωσιν ἐφαρμύζονται καὶ εἰς τὴν κατ' ἀνάγκην διαίτησιν τὰ περὶ διαιτητῶν ἐν γένει ὠρισμένα·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθ. 118 τῆς πολ. δικον. εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἀνατίθεται τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀποφαίνεται ἐκτελεστὰς τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις·

Ἐπειδὴ διαταχθεὶς τῆς κατ' ἀνάγκην διαιτήσεως εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις, τὰς ἀφορώσας τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς, καὶ κανονισθεὶς τῆς ἐπ' αὐτῶν διαδικασίας, δὲν δύναται πλέον νὰ ὑφίσταται τὸ ἄρθ. 51 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, καθότι διατάττον τὴν κατ' ἀνάγκην διαιτησιν μόνον ὡς πρὸς ἐν εἶδος ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, καὶ ἀπόντων τῶν διαδίκων, ἀντιβαίνει φανερῶς εἰς τὸ ἄρθ. 108 τῆς πολ. δικον. τὸ ὁποῖον τὴν ἐξέτεινε μὲν εἰς ὅλας τὰς ἐκ τῆς ἐμπορίας πηγάζουσας διητητὰς μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος, οὐδὲ δύνανται νὰ ἰσχύουν αἱ ἐπόμεναι περὶ διαδικασίας διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ὡς ἀσυμβίβαστοι μὲ τὰ εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον ἀναφερόμενα ἄρθ. τῆς πολ. δικον. ἰδίως δὲ τὸ ἄρθ. 61 τοῦ ἐμπορ. νόμου κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθ. 118 συνδυασμένου μὲ τὸ ἄρθ. 110 ἐδάφ. 2 τῆς πολ. δικον. δύναται τῶν ὁποίων μόνον εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἀνήκει νὰ περιάψῃ τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως εἰς ἀποφάσεις διαιτητῶν ὅποιουδήποτε εἶδους, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐφήρμοσε κακῶς τὰ ἄρθρα 51 καὶ 61 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, καὶ ἡρμήνευσε ἐσφαλμένως τὰ ἄρθρα 108, 110 καὶ 118 τῆς πολ. δικον. τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ ἄρθ. 807 ἀριθ. 7 τῆς πολ. δικον. φέρει ἀναίρεσιν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθ. 29 τῆς πολ. δικον. δόσκις ἢ ἀρμοδιότης διαφόρων μὴ ὑπαγομένων ἀλλήλοις δικαστηρίων ἀμφισβallestαι ἢ ἀμφισβητεῖται, ἐπομένως δόσκις ἢ πρόσδος δίκης τινος, τῆς ὁποίας ἐπελήφθησαν διαφοροὶ ἰσόβαμοι δικασταί, ἐμποδίζεται ἐξ αἰτίας ἀμφισβολίας περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ δικάτῃ δικαστοῦ, ὁ ἀρειοῦς πάγος κανονίζει τὴν ἀρμοδιότητα καὶ προσδιορίζει τὸν ἀρμοδίον δικαστὴν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου περιγραφέντος παρὰ νόμον τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος διαιτητικῶν ἀποφάσεων παρὰ τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικῶν, ἀποποιεῖται δὲ τοῦ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἀρμοδίου πρωτοδικείου νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς πράξεως τοῦ προέδρου τῶν ἐμποροδικῶν γενομένην ἀνακοπήν, διὰ τοῦς λόγους, ὅτι δὲν εἶναι ἀρμοδίον νὰ δεχθῇ τοιαύτην αἴτησιν, ἀμφότερα τὰ δικαζόμενα μέρη κωλύονται ἐπίσης, τὸ μὲν νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν, καθότι ἢ ἀπόφασιν στερεῖται τὸ νόμιμον ἐκτελεστόν, τὸ δὲ νὰ προτείνῃ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστοῦ τὰς ἐνστάσεις του ἐναντίον τῆς ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐπομένως ὑπάρχει ἢ περίπτωσης τοῦ ἄρθρου 27 τῆς πολ. δικονομίας·

Ἐπειδὴ δὲ, κατὰ τὸ ἄρθρον 110 καὶ 518 τῆς πολ. δικον. ὁ πρόεδρος τοῦ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικείου εἶναι ἀρμοδίος νὰ περιάψῃ τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος διαιτητικῶν ἀποφάσεων·

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 199 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀκυρῶς τὴν ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου 1836 πρᾶξιν τῆς περιάψεως τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικῶν, ἀποφαίνεται ἀρμοδίον τὸν πρόεδρον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικείου διὰ τὴν περιχψιν τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1836 διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Π. Τζερέπη καὶ Π. Γ. Κοῦμα ἐξ ἐνὸς μέρους, Π. Μιτζοπούλου καὶ Ματθαίου Παπαδοπούλου ἐξ ἄλλου μέρους διαφορᾶς καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης καὶ εἰς τὰ ἐξῆδα τῶν ἀντιδίκων τῶν, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασιν εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν, δαπάνῃ τῶν ἡττηθέντων·

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Μαρτίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις. τὴν 18 Μαρτίου 1837.